

re com després de generacions educades dintre el seu fals sistema d'ensenyament, la descomposició social tradueix la covardia conreuada.

Catalunya ha resistit vigorosament. Ha estat un camp obert als assaigs més liberals. En esmentar-vos la sublevació dels remences i llur figura representativa, tan llunyana i tan viva com és encara—vull dir Verntallat—dic prou el to del sentiment de Catalunya.

La nostra pàtria pagava car el desatendre l'orientació de Pau Claris!

Potser també cal tenir present com no era en el ple de la seva evolució històrica.

No s'és republica i independent sempre que se'n vol ésser, sinó quan se'n pot ésser. A més de l'ambient cal la possessió de les probabilitats i saber què diu la consciència internacional respecte al fet nacional.

El fet nacional ha de prendre vàlua universal. La universalitat es guanya mitjançant treballar d'acord amb la Llibertat i amb la Justícia.

Devem a la Revolució francesa el sentiment de la nostra dignitat d'ho-

mes. A les realitzacions modernes del segle XX devem les nostres possibilitats d'europèisme.

Al sotrac del fals europèisme provinent de la gran guerra, devem la necessitat d'incorporar-nos a la nova sensibilitat universal.

La nova sensibilitat universal palesa com la burgesia no ha estat liberal, més aviat ha anat en davallada i on l'evolució maquinista ha donat el màxim: el mateix capitalisme es descompon per dintre.

Cal veure el que passa a Anglaterra, que no es pot negar és l'arquetipus de la vida burgesa.

França s'atempere a les circumstàncies; equidistant i tot, es troba entre dues corrents encesos que la roben: la reacció i el comunisme. Herriot mateix, ¿què és sinó un mestre de política que juga, en manar, en l'extrem centre?

Situem Catalunya dintre l'òrbita universal. Pot servir en ella d'exemple als pobles germans d'Espanya.

Superar l'antic patriotisme de percalina i d'encenalls—això que el meu caríssim camarada Alavedra anome-

na Sidral—per la realització efectiva de la solidaritat, per el servei social, que és, precisament, la moral nova de la joventut que truca a les portes dels vells castells liberals.

Cooperatives, universitats populars, escoles de treball, protecció als infants i als desvalguts, política d'impostos que controli els guanys abusius, la veritable xarxa de funcions redemptores que poden acostar la felicitat als homes.

Respectem els nens. Salvem la salut. Tornem a la sinceritat i a la joia de la vida.

Que l'ànima de Catalunya realitzi per l'esforç dels catalans la justícia pels que treballen.

En incorporar les realitzacions universalistes al nostre país, donant-les hi el nostre propi to, la nostra saó diferenciada, haurem aconseguit la nostra llibertat.

La nostra llibertat, que és germana de tothom que no sia dèspota i que ajudarà a assenyalar els nous camins a les generacions que neixin.

Treballem! Lluitem! Cada dia; cada moment!

Disciplina

per

M.ª Teresa Gibert

Abans que res, és indispensable precisar amb tota la importància que mereix, el mot: Disciplina.

Avui, les Seccions Femenines de l'Esquerra Republicana de Catalunya es nodreixen de les dones que fins ara ignoraven què cosa era la política, i, naturalment, desconeixen en absolut tota la transcendència que pot tenir la seva intervenció, però per aquella intuïció tan reconeguda en la dona, integra aquestes Seccions en la confiança de poder ajudar l'obra magna i constructiva que es deu emprendre amb la col·laboració de tots.

L'afinitat ideològica és la que, les més de les vegades, aporta el més

gran contingent de dones a aquestes agrupacions; és de creure que, en aquest cas, no cal remarcar el mot «disciplina», perquè, generalment, quan el convenciment ens porta a un lloc, ja estem disposats a seguir en tot moment «la tàctica, el reglament, els procediments», etc., que són indispensables per a ésser un bon militant.

Ara bé, però, no sempre es procedeix igual. No sempre és interpretat com deuria ésser-ho el mot «disciplina».

Hi ha qui creu que el Partit és tan sols aquella Entitat on es milita i res més. L'equívoc pot dur conseqüències en perjudici de l'Agrupament,

de l'Entitat i àdhuc del Partit en general.

Es per això que cal conèixer el Reglament del Partit, i no confondre l'actuació que hom deu portar. La relació amistosa que té d'existir entre els militants d'un Partit, no deu degenerar mai fins al punt de convertir-se en un personalisme del tot improcedent que en un moment donat perjudiqués la ruta traçada del mateix.

La dona, en entrar a formar part de la Secció Femenina de l'Esquerra Republicana de Catalunya, deu voler subjectar-se a les normes, procediments i tàctica que emprengui el Partit; mai, però, té de voler ésser ella qui marqui una ruta que el Partit tingui de seguir. Aquesta pretensió podria ésser en perjudici d'ella mateixa.

Es necessari seguir amb el convenciment que hom compleix amb el seu deure, aquesta disciplina. Les normes que ha disposat últimament